

HALSZEMŰ CSEND

A halász kilépett a térdig érő csendes vízbe. Kihúzta a kavicsokra a csónakot. Meleg volt. Felnézett az égre: fehéren égett. Megtörölte a homlokát. A vontatólánkra ráhengerített egy nagyobb követ. Kivette a vizesüveget a csónakból, aztán a meleg ösvényen bement a házba. Zsebre tette a lakatot, és meggyújtotta a falra akasztott elemlámpát. Leült az ágya szélére, és kenyeret szelt. Kinyitott egy konzervet. Lassan megette. Utána ivott egy csupor vizet. Eloltotta a zseblámpát. Kiült a ház küszöbére. Fáradt volt. Bement a házba, bebújt a pokróca alá. Elaludt.

Másnap erősen hullámzott a tenger. A halász későre ért haza. Az ösvény mellett, közel a vízhez egy táskát talált. Körülnézett, nem látott senkit. Visszatette a táskát a földre, és felment a házig. Kinyitotta a lakatot, és bement. Evett valamit, aztán újra kilépett a ház elé. Felvette a táskát, és belenézett. Egy hatalmas rózsaszínű törülköző volt a táskában, egy üveg napolaj, egyéb semmi.

– Kérem – szólalt meg a lány a háta mögött –, tegye le a táskámat!

– Jó napot. Kezicsókolom – mondta a halász, és letette a táskát a földre. Felnézett a lányra. Gyorsan bement a házba. A lány kivette a törülközőt, és leterítette a földre. Úgy feküdt le, hogy a feje a tenger felé legyen. Behunyta a szemét. A nap már rég nem égetett.

A halász ült az ágyon. Aztán felállt, és előrement az ajtó fénylő négyszögéig. Kinézett. A lány akkor nyitotta fel a szemét, a halász visszalépett. Négykéz-

lábra ereszkedett, és az ágya alól előhúzott egy pár barna cipőt. Lefújta róluk a port, beléjük dugta meztelen lábait. Tiszta inget is vett, úgy lépett ki a házból.

A lány szedelőzködött. A halász nézte, ahogy lehajol és szétnyitott ujjakkal végigseper a törülközőn.

– Kérem – mondta a lány –, adjon egy pohár vizet.

A halász nem hallotta, amit a lány mond, mert nézte.

– Nincs vize? – kérdezte türelmetlenül a lány.

– De van – mondta a halász, és bement a házba. Néhány pillanat múlva kijött egy zöld literes üveggel.

– Tessék – mondta, és elmosolyodott. – Nem éppen friss.

A lány elvette az üveget. A szájához emelte. Aztán kiköpte a langyos, tegnapi vizet.

A halász elvette az üveget.

– Ha akarja, bevezek a faluba, és hozok vizet. Friss vizet. Ásványvizet.

– És mennyit kell én várjak?

– Egy óra oda-vissza – mondta a halász, és elindult a csónak felé.

– Maradjon – mondta a lány. – Én most vagyok szomjas.

– Csak ez van – mondta a halász kedvetlenül.

– De nem éhes?

– Nem. Szomjas vagyok.

A lány megrándította a vállát. Elindult. A halász utána lépett.

– Jöjjön holnap is. Itt napozhat... Ha akarja, itt hagyom a kulcsot. Ott bent alhat is.

A lány megállt. Végignézett az ösvényen.

– Nagyon köves itt a part... Arrébb meg csupa homok. Hogy honnan ez a sok kő?

– A kövek a föld gondolatai – mondta a halász.

Másnap a halász úgy intézte, hogy már délre hazaért. A hóna alatt két üveg ásványvizet hozott. Körbejárta a házat. A lány nem volt sehol. Bement a házba. Nem evett semmit. Hanyatt dőlt az ágyon, és csak feküdt. Később kiment a partra. Beleállt a vízbe, és mosakodott. Akkor jött a lány. Nyugodtan sétált a víz szélén, a vállára terítve hozta a fürdőlepedőt. Sötét karikák árkolták a szemét. Megállt. Nézte a halász karján a mozduló, rugalmas izmokat.

– Miért nem fürdesz meg? – kérdezte, és leterítette a törülközőt. Hanyatt feküdt.

– Nem tudok úszni – mondta a halász.

– Hogy lehet?

– Sok halász van, aki nem tud úszni.

A halász bement a házba, és magára vett egy inget. Kihozta az egyik üveg ásványvizet.

– Parancsoljon – tette le a lány mellé a földre.

– Nem vagyok szomjas.

A halász néhány méterrel arrébb ült le a földre. Csend volt.

– Te – mondta később a lány, és felkönyökölt. – Nincs pénzed?

– De van.

– Adj valami pénzt... Kölcsön.

A halász bement a házba. A szekrény tetejéről levett egy konzervesdobozt. Belenézett, aztán kivett belőle egy százast. Kiment, letette a pénzt a lány elé a földre, és egy apró követ tett rá.

– Parancsoljon – mondta, és sugárzott az arca.

A lány felvette a pénzt. Felállt, közel lépett a halászhoz. Meztelen karjával átfogta a nyakát.

– Milyen szakállas vagy – mondta.

A halász nem tudott szólni.

– Köszí a pénzt – mondta a lány, és megcsókolta a halász arcát, közel a szájához. Megfordult, és elment.

A halász bement a házba. A tükörben megnézte az arcát a szája mellett. Korán feküdt le, anélkül, hogy evett volna. Éjszaka felébredt. Felült. Hangoosan káromkodott a sötétben

A napfelkelte a csónakban találta. A falu fele evezett. A szélső háznál kikötötte a csónakot.

– Jó szerencsét – köszönt a hálókat összeszedő, indulni kész halászoknak.

A borbély háza előtt megállt.

– Hé, borbély! Ébren vagy? – kiáltotta.

– Nem! – ordított ki valaki a házból.

– Kelj fel!

Jó három perc múlva kijött a borbély. Nagydarab, piros fejű ember volt. Papucs és hálóing az öltözete.

– Mi van?

– Borotválj meg!

– Ég a ház?

– Nem.

– Akkor meg mit ordítasz?

– Sietek. Megborotválsz?

– Pénzed van?

– Van.

– Gyere be.

Még nem volt nyolc óra, s már otthon volt a halász. A ház elé ült, a földre. Simítgatta az arcát, és nézett a napba. Így telt el a délelőtt. A halász olyan éhes lett, mint egy farkas. Evett, aztán megivott egy üveg ásványvizet. Kiment a dombra, ahonnan messze lehetett látni. A lány nem volt sehol. Visszaült a ház elé. A hátát nekivetette a falnak. Elaludt. Arra ébredt fel, hogy valaki kacag. A lány állt előtte,

széttérpesztett lábbal, a falnak támaszkodva. A halász felállt. Fenyőillat ütötte meg az orrát.

– Reggel óta várok – mondta mosolyogva.

A lány letántorgott a partra. Kiterítette a törülközőt, aztán mellédőlt a földre.

– Apikám, nincs valami innivalód? – kérdezte, s vigyorgott.

– Ásványvizem van.

– Lóizé – mondta a lány. – Más nincs?

– Nincs.

– Miért nincs, apikám, italod?... Gin, konyak? Miért nincs? Mi?

– Menjek be a faluba? Hozzak?

A lány nem válaszolt. Már aludt. A halász leült mellé a földre. Szürkületig ott ült és nézte. Akkor hűvös szél lebbent. A halász felvette a földről a törülközőt. Bement, és ráterítette az ágyra. Bevitte a lányt, és lefektette, anélkül, hogy az felébredt volna.

Vizes rongyot tett a homlokára. Betakarta a pokróccal. Aztán a halász leült a küszöbre. Nézte, ahogy a sötétség lassan kiúszik a vízre.

– Rossz ízű a szám – szólalt meg a lány később. – Adj vizet.

A halász felállt. Meggyújtotta a zseblámpát.

– Rögtön.

A sarokból elővett egy üveg ásványvizet.

– Igyál – nyújtotta.

A lány felült. Hangosan kortyolva itta a vizet. Aztán visszafeküdt.

– Hány óra? – kérdezte.

– Vagy tíz.

– Éhes vagyok.

A halász kenyeret, vaját és zöldpaprikát tett a lány elé az ágyra. Aztán nézte, ahogy eszik.

– Látszik az ágyból a tenger – mondta a lány, amikor befejezte az evést. A halász nem válaszolt.

– Gyere ide.

A halász az ágy mellé lépett.

– Ül le.

Leült.

A lány kinyújtotta a kezét, és meleg ujjával kigombolta a halász ingét.

Később feküdtek egymás mellett.

– Csend van.

– Nincs csend. Soha, sehol nincs csend – mondta a lány.

– Itt sincs?

A halász a lány felé fordult.

– Nincs. A legnagyobb csendben is sípól valami.

– Hol?

– Itt belül... A fülemben.

– Én nem hallom.

– Irigyellek.

– Csend van.

– Nem. Csak éjszaka.

– A csend a hangok éjszakája – mondta a halász.

– Gyere úszni – szólt később a lány, és lelépett a földre.

A halász felállt. A ruhája után nyúlt.

– Hagyd – mondta a lány.

Kifutott a ház elé. A halász utána ment. Szégyellte, hogy meztelen.

– Milyen meleg a föld – mondta a lány.

– Nem tudok úszni.

– Akkor maradj a szélén.

A lány befutott a vízbe. A halász a szélén maradt, ahol derékig ért a víz. A lány bennebb úszott.

– Csend van – kiáltotta a vízből ujjongva. –
Hallod?? Most csend van!!!

– Hol? – kérdezte a halász, és egyet lépett
előre.

– Itt van csend – kiáltotta a lány kacagva.

– Hol? – kérdezte a halász, és még egyet lépett
előre.

Később apró, fényes halak úsztak kihűlt szemei
elé.